

Θ Α Σ Ε

Κ Α Λ Υ Ψ Ω

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βάιος Κουκκόνης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Νικόλαος Βρασσάς

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Ιούνιος 2022

© Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους

Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3 • Fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr

www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ISBN: 978-960-468-312-3

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικες με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλαναγνωσία. Προβάλλονται/διαφημίζονται/προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο - Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς

www.siderisbooks.gr

ΒΑΪΟΣ ΚΟΥΚΚΟΝΗΣ

**ΘΑ ΣΕ
ΚΑΛΥΨΩ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερη**

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

«**Ε**ίχα γονατίσει. Ένωσα μία σκοτοδίνη να με τυλίγει. Η ανάσα έβγαινε με δυσκολία από τα βάθη της ψυχής μου. Έκανα πολλές παύσεις μέχρι να γεμίσω τα πνευμόνια με οξυγόνο που αραιώνει όλο και περισσότερο. Φοβήθηκα πως θα ήταν και οι τελευταίες μου αναπνοές.

Ακόμα τις θυμάμαι. Μία μία, αργά και βασανιστικά να γδέρνουν το λαρύγγι μου καθώς προσπαθούσαν οι δύσμοιρες να ξεχυθούν με δύναμη από το στέρνο που ανεβοκατέβαινε αλλεπάλληλα.

Τα μάτια μου γούρλωσαν. Οι φλέβες μου πετάχτηκαν και ήταν έτοιμες να σπάσουν. Ιδρώτας και άγχος ενώθηκαν μαζί και πνίξανε όσα ψήγματα ψυχραιμίας είχαν απομείνει. Πήγα να ουρλιάξω, μα φωνή δεν έβγαινε.

Δεν λυπήθηκα εμένα. Τα όνειρα μονάχα σκέφτηκα που θα πέθαιναν και αυτά μαζί μου. Άξαφνα μια δύναμη κρυφή ύψωσε ανάστημα και θέλησε να εναντιωθεί. Με διέταξε να μην παραδοθώ στο πέρασμα του θανάτου. Η μάχη ξεκίνησε στα ενδόμυχα του μυαλού μου. Μάχη εγκατάλειψης και αγώνας επιβίωσης.

Θα σου φανεί παράξενο, αλλά ήθελα απεγνωσμένα να ακούσω και πάλι τους χτύπους της καρδιάς μου να ηχούν μέσα από το στέρνο. Δεν έπρεπε να σιγήσουν!

Πόσο όμορφα ακούγονται. Είναι από τις λίγες φορές που διαπιστώνεις πως τα δεδομένα γίνονται πια ζητούμενα σκέφτηκα.

Προσπάθησα να κερδίσω πίσω την αυτοκυριαρχία μου! Πονούσα, αλλά ακόμα δεν είχα καταλάβει το γιατί. Τα χέρια μου γλιστρούσαν πάνω στη σκουρόχρωμη στερεή επιφάνεια της ασφάλτου καθώς έψαχνα απεγνωσμένα οτιδήποτε για να πιαστώ ώστε να μη χαθώ στην άβυσσο που ένιωθα να με ρουφάει όλο και πιο βαθιά.

Η νύχτα ήταν σκληρή και αδυσώπητη. Παρότι υπήρχαν δέσμες φωτός που ξεχύνονταν από τις ξύλινες κολόνες δίπλα στο γειτονικό πάρκο, το σκοτάδι είχε καταπιεί τα πάντα γύρω μου.

Ένιωσα παγιδευμένη σαν να βρισκόμουν κάτω από στοίβες από συντρίμμια που είχαν πλακώσει τόσο αναπάντεχα τη ζωή μου. Μία ζωή που κατέρ-

ρεε και κάποιοι μπορούσαν να γελάσουν ευτυχισμένοι. Χαρούμενοι. Δικαιωμένοι.

Ανήμπορη να αντιδράσω, αντίκρισα ένα πέπλο θανάτου να σκεπάζει τα πάντα τριγύρω μου. Αυτή η μαύρη πίσσα που κυριαρχούσε παντού έμοιαζε ανίκητη τελικά.

Η εγκατάλειψη κέρδιζε τον αγώνα. Ο πόλεμος που είχε ξεσπάσει έμοιαζε άνισος. Κατόρθωνε με ευκολία να κλείσει αργά τα μάτια μου που δεν μπορούσα στιγμή να κρατήσω ανοιχτά. Ήθελα όμως να δω την εικόνα του ανθρώπου που αποφάσισε να με σκοτώσει.

Έτσι όπως μαχόμενοι με τους εφιάλτες μου διέκρινα τη σκιά του δήμιου να στέκεται από πάνω μου και αισθάνθηκα ένα ρίγος να διαπερνάει ολόκληρο το κορμί μου. Το γέλιο του μου θύμισε αιχμηρή λεπίδα που τεμάχιζε σε φέτες το κορμί μου.

Ανάμεσα στις μυρωδιές από το ρετσίνο που έφερε το αγιάζι από τα γειτονικά πεύκα μύρισα τις δικές του ανάσες. Έζεχνε. Την ήξερα καλά αυτή την απαίσια κακοσμία.

Τράβηξε και την τελευταία ρουφνηξιά από το τσιγάρο. Κάτι ψέλλισε. Ένας κρότος σαν οβίδα ακούστηκε και διέλυσε όσα ψήγματα λογικής είχα καταφέρει να διατηρήσω. Η φωνή έμοιαζε πολύ με τη φωνή που γνώριζα καλά. Ήταν του ανθρώπου που πάντα ήξερε να συνθλίβει τα όνειρά μου. Τις φιλοδοξίες μου.

Τον είδα αμυδρά να στρέφει το κορμί προς το άγνωστο και να χάνεται πίσω από τους θάμνους.

«Σώσε με, Θεέ μου» είπα και ένα χέρι θεϊκό ένιωσα να με έλκει προς τα πάνω. Σηκώθηκα. Προσπάθησα να στηριχτώ στα πόδια που έτρεμαν σαν δυο ξερά φύλλα στο άγγιγμα του ανέμου.

Άνοιξα τα βλέφαρα. Τι είναι αυτό που αντίκρισα... «Αίμα... Αίμα!» φώναξα τρομαγμένη και πόνησα ακόμα περισσότερο. Ούρλιαζα μόνη και αβοήθητη μέσα στη νύχτα σαν λύκος μοναχικός σε απομονωμένα ξέφωτα καταμεσής του δάσους.

Άκουσα τα σκυλιά στους γύρω λοφίσκους να αλυχτούν στις σπαρακτικές φωνές μου για βοήθεια. Το πράσινο χρώμα ενός σταυρού στο βάθος του δρόμου με τράβηξε προς τα εκεί.

Τρέξε! Τρέξε προς την ελπίδα, μήπως και σωθείς. Τρέξε. Είναι άδικο να πεθάνεις μόνη μέσα στο σκοτάδι. Όχι στο σκοτάδι. Ας πεθάνεις έστω πλημμυρισμένη στο φως... σκέφτηκα και ξεκίνησε ένας άνισος αγώνας με τον χρόνο.

Η ΜΙΣΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ο καφές γέμισε από φουσκάλες που ξεκίνησαν να γλείφουν το χείλος γύρω από το μπρούτζινο μπρίκι. Ολόκληρο το μείγμα φούσκωσε και λίγο έλειψε να ξεχυθεί και να γεμίσει με την πικρή του γεύση τη χρυσαφένια στάχτη.

Εκείνη αφηρημένη, μαγεύτηκε από το γαλάζιο κάλεσμα της θάλασσας που χρωμάτιζε την ίριδα των ματιών της. Το βλέμμα καρφώθηκε έξω από το τζάμι.

Το πλοίο αγκυροβολούσε στο λιμάνι και η λευκή αρχιτεκτονική δομή των Κυκλάδων φάνταζε μέσα από τα μάτια της με νησίδες από νέφη πάνω στα οποία ήθελε να ξαπλώσει για να ταξιδέψει. Είχε ξεχάσει να αντικρίξει με λαμπρότητα και γεμάτη φως τις εικόνες που ξετυλίγονταν μπροστά της. Είχε λησμονήσει την ανάλαφρη αίσθηση που δημιουργούν τα όνειρα.

Το παράθυρο μέσα από το οποίο η ψυχή της έβλεπε όλα αυτά τα χρόνια τον κόσμο είχε ξεθολώσει πια. Το αγριεμένο κύμα που τη ράπιζε είχε πια κοπάσει. Τα σύννεφα σταμάτησαν να κρύβουν την αλήθεια και εκείνη ήταν έτοιμη να την αφηγηθεί χωρίς κάποια σκιά να την εμποδίζει.

Βυθισμένη μέσα στους συλλογισμούς ξέχασε τον επισκέπτη που την περίμενε υπομονετικά στο μικρό καθιστικό. Κράτησε γερά και προσεκτικά το μακρύ λεπτό χερούλι και έχυσε τον καφέ στο λευκό μικρό φλιτζάνι. Ο άντρας έπινε πικρό τον καφέ. Είχαν τις ίδιες προτιμήσεις. Εκείνη γιατί συνήθισε χρόνια τώρα να γεύεται κάθε πίκρα, εκείνος για τα μαντάτα που θα άκουγε από το στόμα της.

Τοποθέτησε πάνω στη λευκή χαρτοπετσέτα το κουλούρι κανέλας μήπως και τα λόγια του στάξουν μέλι μετά απ' όσα θα άκουγε. Κράτησε τον δίσκο αποφασιστικά και με αργές κινήσεις κατευθύνθηκε προς εκείνον.

Τον είδε να κάθεται σταυροπόδι μπροστά από το τραπέζι και να παίζει τα δάχτυλα μηχανικά. Νεαρός στην ηλικία με μάτια που δεν θύμιζαν καθόλου σε χρώμα εκείνο του ουρανού. Το βλέμμα του ήταν αυστηρό και τα φρύδια του σπκωμένα μόλις την είδε να εμφανίζεται στον στενό διάδρομο. Στιγμή δεν θέλησε να κρύψει την οργή και το μίσος που έτρεφε απέναντί της.

Εκείνη πρόσεξε αμέσως το περίστροφο που ο

άντρας είχε αφήσει δίπλα από τη γυάλινη φρουτιέρα με τα ψεύτικα, πλαστικά φρούτα. Θα επιθυμούσε ψεύτικο να ήταν και εκείνο το δολοφονικό ύφος που είχε αλλάξει ολόκληρη τη θωριά του. Παρ' όλα αυτά παρέμεινε ήρεμη και ψύχραιμη. Προχώρησε σέρνοντας τα βήματά της και άφησε τον δίσκο προσεκτικά πάνω στο τραπέζι. Δίπλα από το όπλο.

Η γυναίκα με τα μαύρα το είχε καταλάβει. Η κίνησή του σιδερικού καρτερούσε να ξεράσει το θανατικό πάνω στο κορμί της. Είχε ήδη δει την εικόνα του φόνου να εκτυλίσσεται στο μυαλό της και φάνηκε απελπιστικά εξοικειωμένη με την ιδέα του θανάτου.

Το πιστόλι να ακνίζει από τον πυροβολισμό και εκείνη να ψυχορραγεί στο πάτωμα δίπλα από τον «πάνινο» συνοδοιπόρο της. Την αχώριστη πανοπλία σε έναν ατέρμονο πόλεμο με τη ζωή.

Δεν θα είχε πρόβλημα να πεθάνει από τα ίδια του τα χέρια. Τουλάχιστον εκείνος θα είχε δίκιο. Οι άλλοι όμως που τη σκότωναν κάθε ώρα, κάθε μέρα, για χρόνια ολόκληρα δεν είχαν κανένα δικαίωμα να της συνθλίψουν τη ζωή. Το έπραξαν όμως. Και τώρα αυτή είναι που πρέπει να λογοδοτήσει.

Πήρε μία βαθιά ανάσα και κάθισε στην καρέκλα αντικριστά από εκείνον. Δεν χαμήλωσε το κεφάλι. Τον κοίταξε κατευθείαν μέσα στα μάτια. Είδε ζωγραφισμένη την απελπισία. Εντόπισε το πρώτο κοινό που τους ένωνε. Και δεν ήταν το μόνο.